

[Ministeren for offentlige Arbejder.]

Jeg har i sin Tid ment, at man skulde vente med Hanstholt Havn, til Hirtshals Havn var bygget og man havde Erfaringerne om, hvordan det gik med denne. Rigsdagen gik imod denne Opfattelse, og vi har siden den Tid vedtaget Bevillinger til dette Havneanlæg, og der vil nu pr. 1. April næste Aar være anvendt 5,3 Mill. Kr. derpaa. Jeg synes derfor, at sund Fornuft maa tale for, at vi ikke kan afbryde dette Havneanlæg.

Der har dernæst været et Samraad angaaende den nye Radiofonibygning, og der er her i Salen rejst et Spørgsmaal, som jeg for øvrigt ikke godt kunde have undgaaet at komme ind paa, nemlig om Manglerne ved den gamle Bygning, det, som altsaa ligger til Grund for, at Kravet om den nye foreligger, med andre Ord: Spørgsmaalet om, hvor Ansvar for Stærækassen ligger — som det ærede Medlem Hr. Korsgaard udtrykte det. Det ærede Medlem vilde jo mene, at Radoraadet ikke var uden Ansvar.

Jeg vil da gerne her kortelig udtale min Opfattelse angaaende Ansvar med Hensyn til Stærækassen, eller rettere sagt Ansvar for det, der er galt ved Stærækassen. Radiofonibygningen blev jo nemlig først og fremmest bygget som et Teater, og alle hævder, at det er et udmærket Teater, det hævder ogsaa det særlige tekniske Udvalg, som jeg nedsatte, bestaaende af Professorerne H. M. Hansen og Suenson og Mr. Ashbridge, det Udvalg, hvis Udtalelser jeg senere kommer tilbage til. Det er sikkert ogsaa rigtigt, at Teatret er godt nok. Desværre blev det $\frac{3}{4}$ Aar for sent færdigt, og i denne Tid, fra Oktober 1930 til Juli 1931, stod Det kongelige Teater med sit forøgede Skuespilpersonale og ventede paa at komme til.

Denne Forsinkelse lægger Byggeudvalget i sin officielle Beretning udelukkende Arkitekt Holger Jacobsen til Last. De gør det paa Side 33 og 34 i Beretningen, men resumerer det Side 35 i følgende Bemærkninger:

„Tiden for Bygningens og Lokalerne — herunder specielt ogsaa Teatrets — Færdiggørelse har fra først af været beregnet alt for knapt fra Arkitektens Side, og han har i Stedet for, som det maatte være hans Pligt, at give Byggeudvalget rigtige Oplysninger i denne Henseende ligefrem givet vildledende Erklæringer, der har afskaaret Udvalget fra at holde Ministeriet og de paagældende andre Myndigheder tilstrækkeligt underrettet.“

Hertil maa nu føjes, at Arkitekten altsaa heller ikke kunde holde sit Løfte om de 1 200 Siddepladser. Hvad Forsinkelsen videre har medført for Det kongelige Teaters Økonomi, skal jeg ikke komme ind paa; det ligger uden for min Bedømmelse. Men Teatret, denne Del af Stærækassen, er altsaa godt nok. Der er god Tale-Akustik i Teatret, men der er mindre god Akustik til Koncerter. Det er maaske vanskeligt at forene disse to Ting, men det skulde jo altsaa have været forenet i dette Tilfælde. Det var garanteret af Arkitekten.

Radiofoniafdelingen har to Mangler: at den er for lille, og at Adskillelsen mellem Radiofoniafdelingen og Teatret ikke indfriede de Løfter, som Arkitekten havde givet ved Henvisning til Salle Pleyel i Paris. At Radiofoniafdelingen er for lille, kan naturligvis forklares ved den mægtige Udvikling, som Radiofonien har været underkastet siden 1926—27, som jo var Grundlaget for Lovforslaget om Radiofonibygningen. Der var dengang 130 000 Lyttere, og der var ved Udgangen af Finansaaret 1932—33, da man rejste Spørgsmaalet om den nye Bygning, 550 000 Lyttere. Der var i 1926—27 1 848 Udsendelsestimer, men i 1932—33 var der 4 595. Der var dengang — og her kommer det afgørende — 2 687 Udsendelser i de 1 848 Timer, og der var i 1932—33 7 996 forskellige Udsendelser i de 4 595 Udsendelsestimer, man havde i 1932—33.

Heri ligger maaske nogen Undskyldning, maaske megen Undskyldning, skønt jeg jo erindrer, at der under Behandlingen af Loven om en Statsradiofonibygning her i Folketinget var flere ærede Talere, som pegede paa den Udvikling, der kunde ventes, og som spaaede, at Radiofonibygningens Pladsforhold ikke vilde kunne slaa til. Derimod kan der næppe findes nogen Undskyldning for den mangelfulde Adskillelse, fremkaldt ved Arkitektens berømte Ophængning af Teatrets Loft i Koncertstudiets Gulv, en Ophængning, som ganske stred mod de Planer om Lydisolering, som var forelagt Rigsdagen, og som længe forblev skjult for Byggeudvalgets Medlemmer. Hvorvidt det overhovedet har været en mulig Opgave at forene Teater og Radiofoni i en Bygning paa det givne Areal, tør jeg ikke udtale mig nøjere om, Opgaven er altsaa i hvert Tilfælde ikke løst. Det tekniske Udvalg, bestaaende af de tre Herrer, jeg nævnte, kommer endvidere til det Resultat, at det, selv efter at hele Teatret nu er overladt Radiofonien, ikke vil kunne tilraades at gøre Forsøg paa at indrette dette til blivende